

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
Sukojišanska 6, Split

11.03.2015. 460
[Handwritten signature]
[Handwritten signature]
[Handwritten signature]

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

I

RJEŠENJE

Trgovački sud u Splitu, po sutkinji Ani Golub Gruić, u pravnoj stvari tužitelja I GRUPA d.d. Zagreb, Savskacesta 66, OIB: 16008276353, zastupanog po punomoćniku Ivan-Zvonimiru Jeliću, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika CREDO BANKA d.d. u stečaju, Zrinjsko-Frankopanska 58, Split OIB: 94141384086, zastupanog po stečajnoj upraviteljici Ankici Čenić, radi utvrđenja i isplate, nakon održane usmene i javne glavne rasprave zaključene dana 19. siječnja 2015. godine u nazočnosti zamjenice punomoćnika tužitelja Andree Čečuk, odvjetnice u Splitu i punomoćnika po zaposlenju tuženika Mirka Lončara, dipl. iur. sa položenim pravosudnim ispitom, na ročištu za objavu i uručenje odluke održanom dana 11. ožujka 2015. godine

presudio je

I. Odbija se glavni tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Utvrdjuje se da je Ugovor o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine ništetan i ne proizvodi pravne učinke.“

II. Odbija se podredni tužbeni zahtjev u dijelu koji glasi:

„Utvrdjuje se da je obveza tužitelja iz Ugovora o kratkoročnom kreditu od 21. lipnja 2010. godine prestala u iznosu od 11.084.858,14 kn na dan 19. studenog 2011. godine prijebojem sa novčanom tražbinom tužitelja protiv tuženika na povrat novčanih sredstava uplaćenih temeljem ništetnog Ugovora o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine, a koji iznos je temeljem Ugovora o ustupu dijela potraživanja od 1. lipnja 2011. godine prenesen na tužitelja I Grupa d.d. I Grupa d.d., OIB: 16008276353, u iznosu od 1.246.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja temeljem Obavijesti o djelomičnom podmirenju duga veza: obavijest Credo banke d.d. u stečaju od 17. veljače 2012., a koja nosi datum 24. veljače 2012.“

riješio je

I. Dopušta se preinaka tužbe isticanjem novih zahtjeva uz postojeći, budući ovaj sud drži da je to svrhovito za konačno rješenje odnosa među strankama.

II. Odbacuje se tužba u dijelu u kojem je tužitelj zatražio da:

- se utvrdi da je uslijed ništetnosti Ugovora o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine nastala obveza Credo banke d.d. u stečaju, OIB: 94141384086, na povrat sredstava uplaćenih temeljem ništetnog ugovora, a koji iznos je temeljem Ugovora o ustupu dijela potraživanja od 1. linja 2011. godine prenesen na tužitelja I Grupa d.d., OIB: 16008276353, u iznosu od 1.246.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja

- se naloži tuženiku Credo banci d.d. u stečaju, OIB: 94141384086, da u roku od 8 dana isplati tužitelju iznos od 1.246.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 19. lipnja 2010. godine i to prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, uvećanoj za osam postotnih poena, a od 30. lipnja 2013. godine po stopi koja je propisana čl. 12.a Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi, a jednaka je referentnoj stopi HNB-a uvećanoj za osam postotnih poena

- se naloži tuženiku Credo banci d.d. u stečaju, OIB: 94141384086, obustava provođenja svih radnji prisilne ovrhe po partiji kredita br. 8575000743 protiv tužitelja i njegovih jamaca u visini tražbine prestale temeljem Obavijesti o djelomičnom podmirenju duga, veza: Obavijest Credo banke d.d. u stečaju od 17. veljače 2012. godine, a koja nosi datum 24. veljače 2012. godine.

III. Dužan je tužitelj naknaditi tuženiku u roku od 8 dana iznos od 2.500,00 kn na ime parničnog troška, dok se za više traženi iznos od 7.500,00 kn zahtjev tuženika po ovoj osnovi odbija.

Obrazloženje

U tužbi, zaprimljenoj kod ovoga suda dana 17. veljače 2014. godine, tužitelj navodi da je dana 21. lipnja 2010. godine sa tuženikom sklopio Ugovor o dugoročnom kreditu br.8575000743, a temeljem kojeg je tužitelju isplaćen kredit u iznosu od 3.000.000,00 EUR-a. Tužitelj da je odmah potom, dana 24. lipnja 2010. godine, dio novčanih sredstava u iznosu od 1.500.000,00 EUR-a prenio na račun svog poslovnog partnera Oportunitas nekretnine d.o.o. Zagreb, a koje su isti dan ta novčana sredstva uplatile na račun tuženika kao "hibridni instrument". Tuženik ne samo da je za to znao, nego da je isto bilo i uvjet realizacije navedenog kredita, baš kao i izjava Oportunitas nekretnina o suglasnosti da se dio obveze tužitelja, po primljenom kreditu zatvori prijebojem upravo sa navedenim hibridnim depozitom. Oportunitas nekretnine da su dana 18. lipnja 2010. godine sa tuženikom sklopile Ugovor o hibridnom instrumentu br. 04/10 u visini predmetnih 1.500.000,00 EUR-a. Ugovor o hibridu da je sklopljen protivno Zakonu o kreditnim institucijama, radi čega je ništetan i ne proizvodi nikakve pravne učinke. Unatoč jasnoj zakonskoj zabrani, tuženik da je protuzakonito kreditirao uplatu hibridnog instrumenta, zbog čega Ugovor o hibridu nije bilo moguće uključiti u izračun jamstvenog kapitala tuženika te zbog čega konačno povećanje jamstvenog kapitala tuženika po hibridnom instrument nikada nije ni provedeno. Zbog ništetnosti Ugovora o hibridu novčani iznos koji su Oportunitas nekretnine uplatile tuženiku temeljem Ugovora o hibridu ne može se tretirati kao hibrid te da je stoga nastala obveza tuženika prema Oportunitas nekretninama, odnosno pravo Oportunitas nekretnina da od tuženika potražuje iznos od 1.500.000,00 EUR-a koje je tuženik primio temeljem ništetnog Ugovora o hibridu. Oportunitas nekretnine da su sa tužiteljem sklopile Ugovor o ustupu potraživanja od 1. lipnja 2011. godine, a temeljem kojeg I Grupa umjesto Oportunitas nekretnina potražuje od tuženika. Tužitelj da je dana 19. studenog 2011. godine tuženiku dostavio i izjavu o prijeboju međusobnih potraživanja. a temeljem kojeg je za iznos ustupljenog potraživanja umanjio iznos po primljenom kreditu. U smislu odredbe čl. 196.

ZOO-a prijeboj potraživanja da je nastupio nakon što su potraživanja postala obostrane dospjela, a čime je tužitelj podmirio pola svoje obveze temeljem primljenog kredita. Slijedom svega navedenog, tužitelj je predložio da sud donese presudu kojom će:

- utvrditi da je Ugovor o hibridnom instrumentu br. 04/10, sklopljen između tuženika i Oportunitas nekretnina ništetan,

- naložiti tužitelju da provede Ugovor o ustupu potraživanja od 1. lipnja 2011. godine te izjavu o prijeboju od 19. studenog 2011. godine

- naložiti tužitelju da se pokrenute ovrhe po Ugovoru o dugoročnom kreditu br. 8575000743 ograniče samo ne preostali iznos potraživanja tuženika, a nakon provedbe gore navedenih transakcija.

U odgovoru na tužbu tuženik se usprotivio i tužbi i tužbenom zahtjevu. U prvom redu naveo je kako je Ugovor o hibridnom instrumentu zaključen između Credo banke d.d. i društvom Oportunitas nekretnine d.o.o., a ne sa tuženikom stečajnim dužnikom, pa da je u tom smislu tužbeni zahtjev nedopušten, radi čega bi tužbu trebalo odbaciti. Nadalje, tuženik navodi da postavljeni tužbeni zahtjev predstavlja imovinsko-pravnu tražbinu koja je po navodima iz narativnog dijela tužbe nastala prije otvaranja stečajnog postupka nad Credo bankom d.d. u prisilnoj likvidaciji. Ugovor o hibridnom instrumentu da je zaključen prije otvaranja stečajnog postupka, odnosno prije nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka te da bi u ovom postupku trebalo ispitati ima li tužitelj imovinsko-pravno tražbinu prema tuženiku te je li tu tražbinu prijavio u stečajnom postupku, a u kontekstu dopuštenosti tužbe. U odnosu na meritum spora tuženik navodi kako tužitelj pogrešno drži da je Ugovor o hibridnom instrumentu ništetan pozivajući se na odredbe čl. 322. st. 1. ZOO-a i čl. 31. st. 3. Zakona o kreditnim institucijama, pa u tom pravcu dostavlja pravno mišljenje HNB-a od 8. svibnja 2012. godine o statusu Ugovora o hibridnom instrumentu. Slijedom navedenog, predložio je tužbu odbaciti kao nedopuštenu, podredno, tužbeni zahtjev odbiti kao neosnovan, uz osudu tužitelja na naknadu prouzročenog parničnog troška.

Na ročištu od 20. listopada 2014. godine tužitelju je vraćena tužba uz poziv da istu uredi, odnosno ispravi, na način da može predstavljati ovršnu ispravu, a ujedno je pozvan i na očitovanje je li u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom prijavio ikakvo potraživanje te ukoliko jest, po kojoj osnovi.

U podnesku od 31. listopada 2014. godine tuženik je izvijestio sud da nije prijavio nikakvo potraživanje u stečajnom postupku koji se vodi nad tuženikom navodeći da je prije otvaranja stečaja 19. studenog 2011. godine izjavio prijeboj svojih potraživanja sa osnova ustupljenog potraživanja temeljem ustupa potraživanja od 1. lipnja 2011. godine. U tom podnesku tužitelj je uredio tužbu i tužbeni zahtjev postavljajući:

a) glavni tužbeni zahtjev kojim traži:

- da se utvrdi da je Ugovor o hibridnom instrumentu 04/10 od 18. lipnja 2010. godine ništetan i ne proizvodi pravne učinke

- da se utvrdi da je uslijed ništetnosti Ugovora o hibridnom 04/10 od 18. lipnja 2010. godine nastala obveza tuženika na povrat sredstava uplaćenih temeljem tog Ugovora u iznosu od 1.246.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja

- da se naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.246.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti

b) podredni (eventualno kumulirani) tužbeni zahtjev u smislu odredbi čl. 188. st. 2. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11 i 25/13", dalje: ZPP) kojim traži:

- da se utvrdi da je obveza tužitelja iz Ugovora o kratkoročnom kreditu od 21. lipnja 2010. godine prestala u iznosu od 11.084.858,14 kn na dan 19. studenog 2011. godine prijebojem sa novčanom tražbinom tužitelja protutuženika na povrat novčanih sredstava uplaćenih temeljem ništetnog Ugovora o hibridnom instrumentu od 18. lipnja 2010. godine

- da se naloži tuženiku obustava svih radnji prisilne ovrhe po partiji kredita br. 857500743 protiv tužitelja njegovih jamaca u visini tražbine temeljem Obavijesti o djelomičnom podmirenju duga od 24. veljače 2012. godine.

Tuženik se u podnesku od 21. studenog 2014. godine izričito usprotivio preinaci tužbe. Prema ocjeni ovoga suda, tužitelj je u podnesku od 31. listopada 2014. godine djelomično uredio tužbeni zahtjev (kako ga je na to uputio ovaj sud raspravnim rješenjem od 20. listopada 2014. godine), a djelomično je izvršio i preinaku tužbe (ističući nove zahtjeve uz postojeće-uređene). Unatoč tuženikovom protivljenju, ovaj sud je u smislu odredbe članka 190. stavak 2. ZPP-a odlučio dopustiti preinaku tužbe držeći da je to svrhovito za konačno rješenje odnosa među strankama radi čega je odlučeno kao u izreci ovog rješenja pod točkom I.

Tužbeni zahtjev (koji je podoban za odlučivanje) je neosnovan.

Tužba je u jednom dijelu nedopuštena.

Među strankama nije sporno:

- da su dana 21. lipnja 2010. godine tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu broj 8575000743 temeljem kojeg je tužitelju isplaćen kredit u iznosu od 3.000.000,00 EUR

- da je istoga dana (21. lipnja 2010. godine) tužitelj prenio iznos od 1.500.000,00 EUR tuženiku koji ga je, temeljem Ugovora o hibridnom instrumentu od 18. lipnja 2010. godine (list 5-6 spisa) proslijedio Credo banci d.d. Split

- da je Ugovor o hibridnom instrumentu sklopljen protivno članku 31. stavku 3. Zakonu o kreditnim institucijama („Narodne novine“ broj 117/08, 74/09, 153/09, 108/12 i 54/13; dalje ZKI)

- da su dana 1. lipnja 2011. godine Oportunitas nekretnine d.o.o. Zagreb kao cedent i ovdje tužitelj kao cesionar sklopili Ugovor o ustupu dijela potraživanja a kojim cedent na cesionara prenosi potraživanje u ukupnom iznosu od 1.484.232,88 EUR-a koje ima prema Credo banci d.d. Split (list 7-8 spisa)

- da je dana 16. siječnja 2012. godine otvoren stečajni postupak nad Credo bankom d.d. Split

Među strankama je u prvom redu sporno je li tužba u ovoj pravnoj stvari dopuštena; potom je li Ugovor o hibridnom instrumentu broj 04/10 od 18. lipnja 2010. godine ništetan, a ukoliko jest kakvi su učinci te ništetnosti.

U odnosu na dopuštenost tužbe valja navesti slijedeće:

Odredbom članka 187. stavka 1. ZPP-a propisano je da tužitelj u tužbi može tražiti da sud samo utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave. Stavkom 2. istog članka propisano je da se takva tužba može podići kada je to posebnim propisima određeno ili kada tužitelj za to ima pravni interes.

Prema ocjeni ovoga suda tužitelj ima pravni interes ustati tužbom na utvrđenje ništetnosti Ugovora o hibridnom instrumentu broj 04/10 od 18. lipnja 2010. godine, budući o

toj odluci ovisi dopustivost preostalog dijela tužbe, odnosno osnovanost tužbenih zahtjeva. Pogrešno tuženik navodi da takav zahtjev predstavlja imovinsko-pravnu tražbinu nastalu prije otvaranja stečajnog postupka. Tužbeni zahtjev je u ovom dijelu postavljen isključivo kao deklaratoran zahtjev te stoga prema ocjeni ovoga suda dopustivost takvog zahtjeva treba promatrati isključivo kroz odredbe ZPP-a, a ne kroz odredbe Stečajnog zakona. Stoga u prvom redu valja odlučiti o osnovanosti zahtjeva na utvrđenje ništetnosti tog pravnog posla.

Odredbom članka 322. stavka 1. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11 dalje: ZOO) propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog dobra ne upućuje na što drugo, dok je stavkom 2. istoga članka propisano da je ugovor valjan, ako zakonom nije što drugo predviđeno za određeni slučaj, ako je sklapanje određenog ugovora zabranjeno samo jednoj strani, a strana koja je povrijedila zakonsku zabranu snosit će odgovarajuće posljedice.

Kao što je već naprijed navedeno, nije sporno da su 21. lipnja 2010. godine tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o dugoročnom kreditu broj 8575000743 temeljem kojeg je tužitelju isplaćen kredit u iznosu od 3.000.000,00 EUR te da je istoga dana (21. lipnja 2010. godine) tužitelj prenio iznos od 1.500.000,00 EUR tuženiku koji ga je, temeljem Ugovora o hibridnom instrumentu od 18. lipnja 2010. godine (list 5-6 spisa) proslijedio Credo banci d.d. Split. Budući je hibridni instrument neizravno financiran sredstvima Credo banke d.d. Split, taj pravni posao sklopljen je protivno članku 31. stavku 3. ZKI po kojemu kreditna institucija ne može, izravni ili neizravno, kreditirati stjecanje ili izdavanje garancije ili druga jamstva za stjecanje drugih financijskih instrumenata koje sama izdaje, odnosno koje izdaje društvo u čijem kapitalu sudjeluje s 20 ili više posto udjela, a koji se s obzirom na svoje karakteristike uključuju u izračun jamstvenog kapitala te kreditne institucije. Ispravno tuženik navodi kako prema ZKI postupanje protivno toj odredbi nema za posljedicu ništetnost već prekršajnopravnu odgovornost kreditne institucije (članak 360. stavak 1. točka 1. ZKI) te posljedicu da se takav kapital neće uključiti u izračun jamstvenog kapitala te kreditne institucije. Takav stav uostalom iznosi i HNB u svom dopisu tuženiku od 8. svibnja 2012. godine (list 17-19 spisa).

Kako takav pravni posao nije niti protivan Ustavu Republike Hrvatske, a sud ne nalazi niti da je protivan moralu društva, takav zahtjev valjalo je odbiti radi čega je odlučeno kao u izreci ove presude pod točkom I.

Nakon što je ovaj sud kao neosnovan odbio prvopostavljeni zahtjev unutar glavnog zahtjeva, valja odlučiti i o preostalim zahtjevima unutar glavnog zahtjeva. Tužitelj dalje traži da sud utvrdi da je uslijed ništetnosti Ugovora o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine nastala obveza tuženika na povrat sredstava uplaćenih temeljem tog Ugovora u iznosu od 1.246.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja te da naloži tuženiku da tužitelju isplati iznos od 1.246.000,00 EUR u kunskoj protuvrijednosti.

Prema ocjeni ovoga suda, tužba je u ovom dijelu nedopuštena. U smislu odredbe članka 187. ZPP-a nije predviđena mogućnost ustajanja tužbom radi utvrđenja da određena obveza (ne) postoji. Kako se u ovom dijelu ostvarenje pravne zaštite može postići kondemnatornim zahtjevom, tužba je u ovom dijelu nedopuštena pa je valja u smislu odredbe članka 187. u vezi s člankom 288. stavkom 2. Zakona o parničnom postupku, odbaciti.

U odnosu na zahtjev za isplatu iznosa od 1.246.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti valja navesti da je i u tom dijelu, prema ocjeni ovoga suda tužbe nedopuštena. S obzirom na navode iz odgovora na tužbu i uzimajući u obzir kogentne odredbe Stečajnog zakona ("Narodne novine", broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 82/06, 116/10, 25/12; dalje SZ) koji se ima primijeniti u ovoj pravnoj stvari a budući je stečaj nad tuženikom otvoren dana 16. siječnja 2012. godine u prvom redu valja raspraviti postojanje procesnih pretpostavki, odnosno smetnji za vođenje ovog postupka, a budući je tuženik pravna osoba nad kojom je već u trenutku podnošenja tužbe bio otvoren stečaj. Tuženik je u smislu odredbe članka 173. stavak 1. SZ-a svoju imovinskopравnu tražbinu bio dužan prijaviti stečajnom upravitelju. Naime, prijava tražbina je uvjet ostvarivanja tražbina u stečajnom postupku. Prijava tražbine je izjava stečajnog vjerovnika upućena stečajnom upravitelju o postojanju obveze dužnika prema vjerovniku. Istovremeno prijava tražbine predstavlja zahtjev vjerovnika za namirenje njegove tražbine iz stečajne mase. Ta je tražbina potom trebala biti ispitana na ispitnom ročištu (članak 175. SZ-a) i tek bi za slučaj, da ju je stečajni upravitelj ili koji drugi od stečajnih vjerovnika osporio, stečajni sudac stečajnog vjerovnika uputio na parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine – članak 178. stavak 2. ZPP-a. Tek bi u tom slučaju (postojanja rješenja o upućivanju u parnicu) i pod pretpostavkom da je tužba pravodobno podnesena postojale procesnopravne pretpostavke za isticanje imovinsko-pravnog zahtjeva protiv ovdje tuženika.

Tužitelj je dakle, svoju imovinskopравnu tražbinu (naknada štete), sukladno odredbi čl.70. st. 1. Stečajnog zakona, bio upućen ostvariti isključivo u stečajnom postupku, a sukladno odredbi čl. 96. SZ. Naime, odredbom članka 96. SZ-a, propisano da stečajni vjerovnici svoje tražbine mogu ostvarivati samo u stečajnom postupku iz čega proizlazi postojanje obveze vjerovnika da zaštitu svog potraživanja ostvaruje u stečajnom postupku, a ta obveza postoji kako za vjerovnike koji su već inicirali sudski postupak tako i za one koji to nisu učinili, upravo iz razloga što se na taj način svi vjerovnici stavljaju u isti položaj.

Kako, je, dakle, utvrđeno da tužitelj u ovom postupku prema tuženiku (pravnom osobom nad kojom je otvoren stečajni postupak) ističe imovinskopравnu tražbinu koja je nastala iz njegovog pravnog odnosa ostvarenog sa CREDO BANKOM d.d (sada stečajnim dužnikom) prije (ili najkasnije u trenutku) nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka, a ta tražbina nije prijavljena i ispitana u stečajnom postupku na način i u rokovima propisanim odredbama članka 53. i 173. SZ-a, to prema mišljenju ovoga suda nisu ispunjene procesne pretpostavke za vođenje ovoga postupka radi čega je tužbu je temeljem odredbe članka 96. i 178. SZ-a u vezi s odredbom članka 109. ZPP-a valjalo odbaciti i odlučiti kao u izreci ovoga rješenja pod točkom II.

Kako je sud u odnosu na glavni (primarni) tužbeni zahtjev dio zahtjeva odbio, a tužbu djelomično odbacio, valja odlučiti o podrednom tužbenom zahtjevu u smislu odredbe članka 188. stavka 2. ZPP-a, a kojim tužitelj traži:

- da se utvrdi da je obveza tužitelja iz Ugovora o kratkoročnom kreditu od 21. lipnja 2010. godine prestala u iznosu od 11.084.858,14 kn na dan 19. studenog 2011. godine prijebojem sa novčanom tražbinom tužitelja protiv tuženika na povrat novčanih sredstava uplaćenih temeljem ništetnog Ugovora o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine, a koji iznos je temeljem Ugovora o ustupu dijela potraživanja od 1. lipnja 2011. godine prenesen na tužitelja I Grupa d.d. I Grupa d.d., OIB: 16008276353, u iznosu od 1.246.000,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju HNB-a na dan plaćanja temeljem Obavijesti o djelomičnom podmirenju duga veza: obavijest Credo banke d.d. u stečaju od 17. veljače 2012., a koja nosi datum 24. veljače 2012.

- da se naloži tuženiku Credo banci d.d. u stečaju, OIB: 94141384086, obustava provođenja svih radnji prisilne ovrhe po partiji kredita br. 8575000743 protiv tužitelja i njegovih jamaca u visini tražbine prestale temeljem Obavijesti o djelomičnom podmirenju duga, veza: Obavijest Credo banke d.d. u stečaju od 17. veljače 2012. godine, a koja nosi datum 24. veljače 2012. godine.

Kako je ovaj sud prethodno utvrdio da Ugovor o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine nije ništetan, posljedično niti obveza tužitelja iz Ugovora o kratkoročnom kreditu od 21. lipnja 2010. godine nije mogla prestati u iznosu od 11.084.858,14 kn na dan 19. studenog 2011. godine prijebojem sa novčanom tražbinom tužitelja protiv tuženika na povrat novčanih sredstava uplaćenih temeljem tog Ugovora (o hibridnom instrumentu br. 04/10 od 18. lipnja 2010. godine), budući nisu ostvarene zakonom propisane pretpostavke za prijeboj (uzajamnost potraživanja u smislu odredbe članka 195. ZOO-a). Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci ove presude pod točkom II.

U odnosu na ostatak podrednog tužbenog zahtjeva u kojem je tužitelj tražio da se naloži tuženiku obustava provođenja svih radnji prisilne ovrhe po partiji kredita br. 8575000743 protiv tužitelja i njegovih jamaca u visini tražbine za koju tužitelj navodi da je prestala temeljem Obavijesti o djelomičnom podmirenju duga, veza: Obavijest Credo banke d.d. u stečaju od 17. veljače 2012. godine, a koja nosi datum 24. veljače 2012. godine valja navesti da je tužba prema ocjeni ovoga suda u ovom dijelu nedopuštena. Sud se priklanja stavu tuženika po kojem se u parničnom postupku ne može tužbenim zahtjevom tražiti obustava provođenja ovršnih radnji (iz neodređenog postupka). Tužitelj bi tek mogao (uz ispunjenje procesnih pretpostavki po Ovršnom zakonu te pod pretpostavkom da za to ima osnove) ustati tužbom radi proglašenja ovrhe nedopuštenom u nekom konkretnom ovršnom postupku. Stoga je i u ovom dijelu tužbu valjalo odbaciti radi čega je odlučeno kao u izreci ovog rješenja pod točkom II.

Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a.

Tuženik, koji je u cijelosti uspio u sporu, osnovano je popisao trošak sudske pristojbe na odgovor na tužbu i na odluku u iznosu od po 5.000,00 kn.

Osnovano tuženik potražuje iznos od 2.500,00 kn na ime sudske pristojbe na odgovor na tužbu po članku 3. Zakona o sudskim pristojbama („Narodne novine“ broj 74/1995, 57/1996, 137/2002, 125/2011, 112/2012, 157/2013; dalje ZSP) i Tar. br. 1. stavak 2. Tarife sudskih pristojbi. Međutim, tuženik neosnovano popisuje daljnji iznos od 7.500,00 kn po ovoj osnovi: za više traženu pristojbu na odgovor na žalbu nema uporišta u odredbama Tarife sudskih pristojbi, a u smislu ZSP-a obveznik plaćanja sudske pristojbe na odluku je tužitelj.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao u izreci ovog rješenja pod točkom III.

U Splitu, 11. ožujka 2015. godine

SUTKINJA

ANA GOLUB GRUIĆ, v.r.

za točnost opravka – ovlašteni službenik

Ana Jelaska

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u Zagrebu, putem ovog suda u roku od 8 dana od dana dostave prijepisa ove presude, u 3 primjerka.